

רצוי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

א' ז'ה הפ"ו

שבחי הר"ן

נסיעת רבינו ז"ל לארץ ישראל

ע"י (יב) ... ובימים מחר בא (הסרסור) ואמר (לרבונו זכרונו לברכה), שבא ספינה מחוץ לארץ עם יהודים, ויש להם גם כן שוחט מבהק, ושם, באותה ספינה, היה הרב החסיד המפרסם, מורנו הרב זאב ולף, גרו יאיר, מטשרני-אוסטר'הא ושאר אנשים חשובים, ושאלו על רבנו זכרונו לברכה, וגלה להם האיש, שהיה עם רבנו זכרונו לברכה, האמת, ותקף שלח רבי זאב הנ"ל אחרי רבנו זכרונו לברכה, שיבוא אליו לאכסניא שלו ויקבלו באהבה להתארח עמו יחד, ולא רצה רבנו זכרונו לברכה ללכת אצלו, כי אמר: כאן טוב לפני, כי היה עושה בסטנבול כל מיני קטנות, והיה הולך יחף ובלוי חגורה ובלוי כובע עליו, והיה מלבש רק בדי אינטער-שלאק" (האריג שתופרים אותו בחלק הפנימי של בגד) שהיה לו מאיזה מלבוש, והיה הולך בשוק בדרך בני-הנעורים, הרצים בשוק ומצחקים, והיה עושה מלחמות בדרך צחוק בדרך בני-הנעורים, והיו מכנים אחד בשם הצרפת, ואחד — בשם אחר, ועשו מלחמה, והיה בעין תכסיסי מלחמה ממש, והיה עושה עניני קטנות הרבה מאד שם בסטנבול.

ע"י אחר-כך נפל הדבר, רחמנא לצלן, בחאן זה, הינו חצר, והיה מכרח לברח משם, והכרח לכנס באכסניא של רבי זאב הנ"ל, ועשה עבורו סעודה גדולה, והיה הרב רבי זאב הנ"ל נוהג בו כבוד גדול מאד מאד בלי ערך, ורבנו ...

(ההמשך מעבר לדף)

חיזוק השבוע

(ביאור הליקוטים על התורה רפ"ב)

"היום שהספר שלי כבר נמצא בעולם, מכרחים ללמד רק את הספר שלי!"

להיות רודף אחר הכבוד, פי יוכל להסתלק עלידי זה, חס ושלום, פי כל הרודף אחר הכבוד, הכבוד בורח ממנו, והנפש שרשה בהכבוד, ועל-כן כשהכבוד בורח ממנו והנפש נמשכת אחריו, על-ידי זה יוכל להסתלק, חס ושלום, ועל-כן צריכין לברח מן הכבוד ולמעט בכבוד עצמו. ואפלו כשמגיע אליו איזה כבוד, אזי יסתפל רק להוציא הנפש המלבש בהכבוד, אבל מן הכבוד בעצמו יברח, פי אולי בא בשביל הסתלקות, חס ושלום.

וזה בחינת מצות שלוח הקן: "שלח תשלח את האם", הינו בחינת הכבוד, שהיא אם כל חי, ואת הבנים תקח לך", הינו להוציא הנפשות המלבשים בהכבוד שבא אליו, אבל מן הכבוד בעצמו יברח, פי יוכל להסתלק על-ידי זה חס ושלום כנ"ל. וזה שסיים: "למען ייטב לך והארכת ימים", פי על-ידי זה לא יסתלק עלידי הכבוד, רק אדרבא יקבל נפש חדשה וחיית חדש מן הכבוד. (הלכות שלוח הקן א' לפי אוצר היראה - כבוד, אות יד)

זכור את אשר עשה לך עמלק

(כה"ז)

אף-על-פי שבדאי צריכין לקים מאמר רבותינו ז"ל: 'אל תהי בו לכל אדם', ולדון את הכל לכף-זכות, אבל מי שהוא חולק על הצדיק האמת (שעוסק בזה להכניס בלב כל אחד לקים 'אל תהי בו לכל אדם' בכמה וכמה בחינות, כמבאר בפנים), ומבזה ומחרף אותו וכל הנלוים אליו בחרפות ובזיונות גדולים, ורוצה לשפך דמם ממש חס ושלום, זה הוא מסטרא דהמן-עמלק, שנאמר בו: "ויבו בעיני וכו'", ואסור לזכותו ולרחם עליו, ואדרבא, בזה שמשתדלין להפיל אותו ולהכניעו, בזה מקימין מצות 'אל תהי בו וכו', פי על ידי זה מתגבר פח הצדיק שמקים זאת בשלמות. (הלכות אפותיקי ה', אות יב לפי אוצר היראה - מחלקת, אות מב. ועין צדיק, אות קפה, פורים אות סז)

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

הקם תקים עמו

(כב"ד)

הצדיק האמת בגדל פחו, בודאי יכול להעלות ולהגביה את הכל אפלו הנמוכים והירודים מאד הרובצים תחת משאוי עונותיהם בכבדות גדול, ובאמת בודאי הוא משתדל להעלות ולהקים את כלם, בבחינת עוב תעזב לו הקם תקים עמו. אבל כל זה עמו, דהינו כשהוא בעצמו רוצה גם כן בזה לרחם על עצמו ולהשתדל בתקנת נפשו, לסלק המשאוי הגדולה שעליו, רק שאי אפשר לו בעצמו והוא מצפה למי שיעזר לו לזה.

אבל אם רוצה לסלק עצמו לגמרי ואינו רוצה להשתדל בתקון נפשו כלל, רק רוצה שהצדיק בעצמו יעשה הכל עבורו, והוא לא יעשה כלל ולא ישתדל בזה כלל, אזי בודאי אין הצדיק צריך לעסק עמו. כי אי אפשר לעזר לו כשאינו רוצה לעסק בעצמו בתקונו כלל, כי הבחירה חפשית. (הלכות אבדה ומציאה ג', אות טו לפי אוצר היראה - צדיק, אות רמא)

שלח תשלח את האם

(כב"ז)

הכבוד הוא אם כל חי, פי הוא שרש הנפש. ועל-כן כשבא כבוד לאדם צריך לזהר מאד, פי אולי בא הכבוד בשביל הסתלקות הנפש, בבחינת "כבוד ה' יאספך". אך על-פירוב הכבוד בא לטובה, דהינו שבא עם נפש חדשה שמלבש בהכבוד. ועל-כן צריכין לזהר מאד שלא

שיחות נלהבות מפי רבי ישראל, זצ"ל

(המשך הסיפור)

עש ... ורבונו זכרונו לברכה עשה כמה דברים אז, שהיה כנגד רצון רבי זאב הנ"ל, אך אף-על-פי-כן – אהבה מקלקלת השויה (בראשית רבה נה-יא), ומעצם האהבה לא הסתכל על זה כלל, אף-על-פי שהיה בעיניו פליאות גדולות, כי בכל עת שהיה רבי זאב מתפלל לפני העמוד בשבת, כדרך המפרסמים, היה רבונו זכרונו לברכה אוכל באותו העת, כי היה מתפלל מקדם, עד שבעת תפלתו של רבי זאב היה הוא זכרונו לברכה אוכל סעדו.

עש וכן היה בליל-שבת ובשבת בשחרית ובסעודה שלישית, ובעת שישב רבי זאב לסעודה השלישית, כבר פרך רבונו ברכת-המזון, וצוה להאיש שהיה עמו, שישתכל אם יש פוכבים, והתפלל תקף ערבית, והבדיל, ולקח הלולקע (קנה המקטרת) ונכנס לבית רבי זאב, והוא התחיל בסמוך הסעודה השלישית, כדרך המפרסמים. ותקף כשנכנס רבונו לשם בלי כובע עליון ובלי חגורה והלולקע בידו, תקף קבלו בכבוד גדול רבי זאב הנ"ל, וברך ברכת-המזון מיד, והתפלל ערבית, והבדיל, ודבר עם רבונו זכרונו לברכה כמעט כל הלילה, והיתה אהבה גדולה ביניהם. ורבונו זכרונו לברכה עשה שם כל מיני קטנות כנ"ל, והיה שם על קבר של רבי נפתלי זכרונו לברכה (הוא ר' נפתלי כץ, בעל סמיכת חכמים, זצ"ל).

עש וכל מה שעבר עליו בסטנבול בגשמיות וברוחניות, תקצר המון יריעות לספר, וכפי המובן מדבריו, שהיה שם בסכנה גדולה ועצומה, והיה סבור שבנדיאי יהיה נשאר שם, והיגו שישתלק שם, אך השם יתברך עשה עמו נסים הרבה, ועבר על הכל, והקטנות הנ"ל הועיל לו מאד. גם כשבא מהקבר של רבי נפתלי, נפל פתאם על הארץ, ושכב כך כמה שעות, ואחר-כך הניחו אותו על המטה, ושכב שם כל הלילה עד למחרת חצי היום, והיה שוכב כמו שנגוע, עד שעזרו השם יתברך, שקם ממטתו וחזר לאיתנו. והיה לו סכנות גדולות, רבות ועצומות, ומניעות אין מספר בכל עת ובכל רגע שם, ואמר, שהבזיונות והקטנות הנ"ל הועיל לו מאד, כנזכר לעיל ...

הקבוצה פראש השנה ...

עש ... (נסר ההתחלה) הוא הזוהר אותי (רבי ישראל קרוינר ז"ל): אם אתה רואה שיש איזה דבר שאנשי שלומינו אומרים אחרת, אז לא תלמד ממני רק רבנו... אבל אנשים כערכנו, אם אני אומר איזה דבר שאנשי שלומינו אומרים אחרת, שאני יעשה כמותם! הוא בקש אותי.

עש מה יש?! בענין ראש השנה, הוא התפלל במירון, הוא גר במירון. והיה בשעת הסכנות, היה כל מיני סכנות - מרעב וממגפות, ואז עדין לא נסעו עם מוניות, נסעו עם חמורים. וכל הדרכים, כל הכפרים היו מסבבים עם החילים של תורכיה. והיה סכנה, כי התורכים אם היו רואים איזה בן-אדם שיש לו ידיים ורגלים, איש צעיר, לקחו אותו תכף לצבא. לא שאלו אותו כלום - אם יש לו ידיים ורגלים... כן.

עש ובכן, לנתן קניג (מאנ"ש בבני ברק) יש מכתבים, הוא קנה מכתבים מרבי ישראל, והוא מצא מכתב שכותב לאיטשע מאיר (ר' יצחק מאיר קורמן ז"ל ממקרי פולניה) שיבוא לארץ ישראל, ובענין הציין - יש לו בקבלה שיכולים להיות במירון על ראש השנה, כי זה אחד - רבונו הקדוש עם רבי שמעון!

עש נו, אני התפללתי פה בירושלים, ורבי ישראל נפטר. ובאתי לפני ראש השנה, ורציתי לנסע על ראש השנה למירון. ודברתי עם אנשי שלומינו, עם רבי שלמה וקסלר, עם רבי נפתלי כהן, ועם רבי גדליה (ברגר), עם רבי מאיר אנשין, וכלם היו - פה אחד! שראש השנה אני יהיה פה - עם אנשי רבנו! וכן עשיתי!...

(1) רצה לומר, אחר שהיה לו מניעות גדולות ביותר לנסוע לאומן, עיי"ש בהמכתב בספר 'אמונת אומן' מכתבי הר"י מקארדאן מכתב ל"ב ח"ל: בכך דעתי נוטה אחי יקירי שתשים פעמך לבוא לארצנו הק' לעה"ק צפת"ו. ואיה"ש נראה שידוך הגון עבורך באופן שתוכל לעסוק בעבודתו ית' בדעת נקי וצח. ועל ראש השנה תוכל ג"כ לנסוע לפעמים, ובשנה הזאת אשר לא תוכל לנסוע לאומן תקשר עצמך לרביה"ק ע"י הנא אלקי רשבי"ו אשר שיוכות גדול יש לנשמתם כידוע ליודעי חן מזה עכ"ל.

עצות ותפילות

צדיק - אות צ"ד

חסדיך, ותן לי כח וגבורה ועצה אמתית בכל-עת, באפן שאזכה לבטל את כל תאותי לגמרי, עד שאזכה לחיים אמתיים חיים נצחיים בעולם הזה ובעולם הבא, ואפלו כשיגיע עת פטירתי מן העולם, לא יהיה חלוק אצלי כלל בין החיים לאחר מיתה, רק הפל יהיה שנה אצלי, ותמיד אזכה לעבד אותך באמת, בין בחיי בעולם הזה, בין לאחר הסתלקותי לעולם הבא, עד שאהיה חי תמיד אפלו לאחר הסתלקותי.

ואחיה ולא אמות לעולם. ואחיה בכלל הצדיקים שאפלו במיתתן קרויים חיים. "לא אמות כי אחיה ואספר מעשי י-ה. שובי נפשי למנוחכי כי ה' גמל עלייכי. כי חלצת נפשי ממות את עיני מן המעזה את רגלי מדחי. אתהלך לפני ה' בארצות החיים. לא המתים יהללו י-ה ולא כל יורדי דומה. ואנחנו נברך י-ה מעתה ועד עולם הללו י-ה. כי הצלת נפשי ממות הלא רגלי מדחי להתהלך לפני אלקים באור החיים. כי לא תעזב נפשי לשאול לא נתן חסידך לראות שחת תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח". אמן ואמן: (לקוטי תפילות - מתוך תפילה ק"א)

הצדיק הכובש את יצרו, ואפלו במה שהתיר לו הוא אוחז את תאוותו בידו, הוא תמיד חי אפלו לאחר מיתה. ואין חלוק אצלו בין מיתה לחיים (שם, סימן קמד).

מחיה מתים ברחמים רבים, החיני וקימני וחני ברחמיך הרבים, ועורני והושיעני שאזכה מעתה לכבש את יצרי ולאחז את כל תאותי בידו תמיד, אפלו התאות של החר, ואפלו בימים שהתרה בהן אכילה ושתייה, אזכה לאחז בידו אפלו התאות שהתרת לנו שנקראים "חציו לכם" להתנהג גם בהם בקדושה ובטהרה גדולה לשמך לבד בלי שום תאות הגוף כלל!

רבונו של עולם, אמר לצרותי די. ומחר לגאלני גאלה שלמה מכל התאות. חוס וחמל נא על נפשי האומללה, אשר נפגמה מאד על-ידי תאותי הרעות, כאשר אתה ידעת. חוסה עלי מעתה ברב רחמיך כרב

תת אלה